Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. gegužės 14 d.*

„Teisės aktų derinimas — Direktyva 2009/48/EB — Žaislų sauga — Nitrozoaminų, nitrojunginių, švino, bario, arseno, stibio ir gyvsidabrio ribinės vertės žaisluose — Komisijos sprendimas nepatvirtinti visų nuo šių ribinių verčių nukrypstančių nacionalinės teisės nuostatų palikimo galioti — Patvirtinimas su laiko apribojimu — Nacionalinėmis priemonėmis užtikrinamo aukštesnio žmonių sveikatos apsaugos lygio įrodymas“

Byloje T-198/12

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama T. Henze ir A. Wiedmann,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą M. Patakia ir G. Wilms,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2012 m. kovo 1 d. Komisijos sprendimą 2012/160/ES dėl tam tikrų nacionalinių nuostatų, apie kurias pranešė Vokietijos Federacinė Vyriausybė, kuriomis ir po Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/48/EB dėl žaislų saugos taikymo pradžios dienos paliekamos galioti švino, bario, arseno, stibio, gyvsidabrio ir nitrozoaminų ir nitrojunginių žaisluose koncentracijos ribinės vertės (OL L 80, p. 19),

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro teisėjai M. E. Martins Ribeiro (pranešėjas), einantis pirmininko pareigas, A. Popescu ir G. Berardis,

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. rugsėjo 19 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

1 SESV 114 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Išskyrus tuos atvejus, kai Sutartyse nustatyta kitaip, 26 straipsnyje iškeltiems tikslams pasiekti taikomos toliau dėstomos nuostatos. Europos Parlamentas ir Taryba, spręsdami pagal įprastą teisėkūros procedūrą, pasikonsultavę su Ekonomikos ir socialinių reikalų komitetu, nustato priemones valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatoms, skirtoms vidaus rinkos sukūrimui ir veikimui, suderinti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma fiskalinėms nuostatoms ir nuostatoms, susijusioms su laisvu asmenų judėjimu bei pagal sutartį dirbančių asmenų teisėmis ir interesais.

3. Komisija savo pasiūlymuose, numatytuose 1 dalyje, dėl sveikatos, saugos, aplinkos apsaugos ir vartotojų apsaugos dėmesį kreipia į aukšto lygio apsaugą ir ypač atsižvelgia į visas mokslo faktais pagrįstas naujoves. Pagal atitinkamą kompetenciją šio tikslo taip pat siekia Europos Parlamentas ir Taryba.

4. Jei Europos Parlamentui ir Tarybai, Tarybai arba Komisijai nustačius kurią nors suderinimo priemonę valstybė narė mano, kad 36 straipsnyje nurodytais arba su aplinkos ar darbo aplinkos apsauga susijusiais svarbiais sumetimais reikia išlaikyti nacionalines nuostatas, apie tas nuostatas ir jų išlaikymo motyvus ji praneša Komisijai.

5. Be to, nepažeidžiant 4 dalies, jei Europos Parlamentui ir Tarybai, Tarybai arba Komisijai nustačius kurią nors derinimo priemonę valstybė narė mano, kad dėl jos iškyla jai būdingų problemų ir todėl jai reikia priimti naujais moksliniais įrodymais pagrįstas nacionalines nuostatas, reglamentuojančias aplinkos ar darbo aplinkos apsaugą, apie numatytas nuostatas ir jų priėmimo motyvus ji praneša Komisijai.

6. Komisija per šešis mėnesius nuo 4 ir 5 dalyse nurodytų pranešimų patvirtina arba atmeta aptartąsias nacionalines nuostatas, patikrinusi, ar jos nėra savavališkos diskriminacijos priemonė arba užslėptas valstybių narių tarpusavio prekybos apribojimas ir ar jos netrukdo veikti vidaus rinkai.

Komisijai per šį terminą nepriėmus sprendimo, 4 ir 5 dalyse nurodytos nacionalinės nuostatos laikomos patvirtintomis.

Kai klausimas sudėtingas ir nėra pavojaus žmonių sveikatai, Komisija gali atitinkamai valstybei narei pranešti, kad šioje dalyje nurodytas terminas gali būti pratęstas dar vienam iki šešių mėnesių trunkančiam laikotarpiui.

7. Jei pagal 6 dalį valstybei narei leidžiama išlaikyti arba priimti nuostatas, neatitinkančias suderinimo priemonės nuostatų, Komisija nedelsdama nagrinėja, ar siūlyti pakeisti tą priemonę.

8. Jei valstybė narė iškelia konkrečią visuomenės sveikatos problemą tokioje srityje, kuriai buvo skirtos ankstesnės derinimo priemonės, ji atkreipia į tai Komisijos dėmesį, o ši nedelsdama nagrinėja, ar siūlyti Tarybai atitinkamas priemones.

9. Nukrypdama nuo 258 ir 259 straipsniuose nustatytos tvarkos, Komisija ir kiekviena valstybė narė gali tiesiogiai kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą, jei mano, kad kita valstybė narė piktnaudžiauja šiame straipsnyje numatytomis galiomis.

10. Pirmiau paminėtos suderinimo priemonės atitinkamais atvejais apima ir apsaugos sąlygą, leidžiančią valstybėms narės [narėms] dėl vienos ar kelių 36 straipsnyje nurodytų neekonominių priežasčių imtis laikinų priemonių kartu joms taikant Sąjungos kontrolės tvarką.“

2 1988 m. gegužės 3 d. Europos Bendrijų Taryba priėmė Direktyvą 88/378/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su žaislų sauga, suderinimo (OL L 187, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 9 t., p. 240).

3 Direktyvos 88/378 II priede „Esminiai žaislų saugos reikalavimai“ nurodyta:

„II. Konkretūs galimi pavojai

<…>

3. Cheminės savybės

1. Žaislai turi būti suprojektuoti ir sukonstruoti taip, kad, vartojami kaip nurodyta direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje, jie nekeltų pavojaus sveikatai ar rizikos susižeisti juos nurijus, įkvėpus ar jais palietus odą, gleivinę ar akis.

Visais atvejais jie turi atitikti atitinkamus Bendrijos teisės aktus, reglamentuojančius tam tikrų kategorijų gaminius arba tam tikrų pavojingų medžiagų ir preparatų uždraudimą, vartojimo apribojimą ar ženklinimą etiketėmis.

2. Konkrečiai kalbant, dėl vaikų sveikatos apsaugos su žaislų vartojimu siejamas biologinis leistinumas, kaip siektinis dalykas, neturi viršyti tokių dydžių per dieną:

0,1 μg – arseno,

25,0 μg – bario,

<…>

0,5 μg – gyvsidabrio,

<…>

0,2 μg – stibio,

0,7 μg – švino,

arba tokių kitų dydžių, kurie gali būti šioms ar kitoms medžiagoms nustatyti moksliniais įrodymais pagrįstuose Bendrijos teisės aktuose.

Šių medžiagų biologinis buvimas reiškia toksikologinę reikšmę turintį tirpų ekstraktą.

<…>“

4 Direktyvoje 88/378 nustatytos biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės rodo maksimalų leidžiamą cheminės medžiagos, kuri naudojant žaislus gali patekti į organizmą ir dalyvauti žmogaus kūne vykstančiuose biologiniuose procesuose, kiekį. Šios ribinės vertės nurodytos kiekvienos kenksmingos medžiagos mikrogramais per dieną (µg/d.) ir neišskiriamos pagal žaislo medžiagos konsistenciją.

5 Remdamasis Europos Komisijos įgaliojimu Europos standartizacijos komitetas (CEN) parengė ir 1994 m. gruodžio 13 d. patvirtino suderintą Europos standartą EN 71-3 „Žaislų sauga“ (toliau – standartas EN 71-3) tam, kad būtų palengvintas, visų pirma žaislų gamintojams, atitikties Direktyvos 88/378 reikalavimams įrodymas.

6 Standarte EN 71-3 atsižvelgiant į Direktyvoje 88/378 numatytas biologinio galėjimo įsisavinti ribines vertes nustatytos žaislo medžiagoms taikomos išsiskyrimo prarijus ribinės vertės ir aprašyta procedūra, kaip tas vertes nustatyti. Jeigu paisoma standarte EN 71-3 nustatytų verčių, daroma prielaida, kad laikomasi esminių Direktyvos 88/378 reikalavimų, taigi ir šioje direktyvoje nurodytų biologinio galėjimo įsisavinti ribinių verčių, kaip matyti iš Direktyvos 88/378 trečios konstatuojamosios dalies ir 5 straipsnio 1 dalies.

7 Išsiskyrimo ribinės vertės rodo didžiausią leidžiamą cheminės medžiagos, galinčios išsiskirti, t. y. iš gaminio patekti į aplinką, pavyzdžiui, į odą ar virškinamąjį traktą, kiekį. Jos sudaro sąlygas atlikti matavimą paties žaislo atžvilgiu ir yra nurodytos kiekvienos kenksmingos medžiagos miligramais žaislo medžiagos kilogramui (mg/kg).

8 Standarte EN 71-3 numatytos tokios išsiskyrimo ribinės vertės:

Elementas	Išsiskyrimo ribinė vertė
Stibis	60 mg/kg
Arsenas	25 mg/kg
Baris	1 000 mg/kg
Švinas	90 mg/kg
Gyvsidabris	60 mg/kg

9 2003 m. pradėtas Direktyvos 88/378 peržiūros procesas, jis užbaigtas 2009 m. birželio 18 d. priėmus Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2009/48/EB dėl žaislų saugos (OL L 170, p. 1), o balsuojant Vokietijos Federacinė Respublika buvo prieš šio teisės akto priėmimą.

10 Direktyvos 2009/48 22 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Siekiant atsižvelgti į mokslinių žinių raidą, taip pat reikėtų atnaujinti konkrečias tam tikroms medžiagoms Direktyvoje 88/378/EEB nustatytas ribines vertes. Siekiant, kad būtų tik likučių, kurie yra suderinami su gerosios gamybos praktika, ribinės vertės arseno, kadmio, chromo (VI), švino, gyvsidabrio ir alavo organiniuose junginiuose, kurie itin toksiški ir kurie dėl to neturėtų būti tyčia naudojami gaminti toms žaislų dalims, kurios lengvai pasiekiamos vaikams, turėtų būti nustatomos tokio lygio, kuris siektų pusę tų lygių, kurie pagal atitinkamo mokslinio komiteto kriterijus laikomi saugiais.“

11 Direktyvos 2009/48 47 konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„Siekiant žaislų gamintojams ir kitiems ekonominių operacijų vykdytojams suteikti pakankamai laiko prisitaikyti prie reikalavimų, numatytų šia direktyva, būtina taikyti dvejų metų trukmės pereinamąjį laikotarpį, kuriuo į rinką gali patekti žaislai, atitinkantys Direktyvos 88/378/EEB reikalavimus. Reikalavimų dėl cheminių medžiagų atveju turėtų būti nustatomas ketverių metų laikotarpis siekiant sudaryti galimybę parengti suderintus standartus, kurie reikalingi siekiant laikytis tų reikalavimų.“

12 Direktyvoje 2009/48 nustatytos kelių medžiagų, įskaitant šviną, arseną, gyvsidabrį, barį ir stibį, išsiskyrimo ribinės vertės, grindžiamos *Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu* (RIVM, Nyderlandų nacionalinis visuomenės sveikatos ir aplinkos institutas) rekomendacijomis, pateiktomis 2008 m. ataskaitoje „Cheminės medžiagos žaisluose. Bendra žaislų cheminės saugos vertinimo metodologija ypatingą dėmesį skiriant cheminiams elementams“ (toliau – RIVM ataskaita). Nustatytos trejopos išsiskyrimo ribinės vertės pagal tai, kokios rūšies yra žaislo medžiaga, t. y. sausa, trapi, miltelių pavidalo arba lanksti, skysta arba lipni ir nugrandoma.

13 Direktyvos 2009/48 II priede „Specialūs saugos reikalavimai“ nurodyta:

„III. Cheminės savybės

<…>

13. Greta 3, 4 ir 5 punktų reikalavimų, draudžiama viršyti toliau nurodytų išsiskyrimo iš žaislų ar jų sudėtinių dalių ribinių verčių:

Elementas	mg/kg sausoje, trapioje, miltelių pavidalo ar lanksčioje žaislo medžiagoje	mg/kg skystoje ar lipnioje žaislo medžiagoje	mg/kg nugrandytoje žaislo medžiagoje
<…>	<…>	<…>	<…>
Stibis	45	11,3	560
Arsenas	3,8	0,9	47
Baris	4 500	1 125	56 000
<…>	<…>	<…>	<…>
Švinas	13,5	3,4	160
<…>	<…>	<…>	<…>
Gyvsidabris	7,5	1,9	94
<…>	<…>	<…>	<…>

<…>“

14 Direktyvos 2009/48 53 straipsnyje nurodyta:

„1. Valstybės narės netrukdo pateikti į rinką žaislus, kurie atitinka Direktyvos 88/378/EEB reikalavimus ir kurie buvo pateikti į rinką anksčiau nei 2011 m. liepos 20 d.

2. Be to, kas išdėstyta 1 dalyje, valstybės narės netrukdo pateikti į rinką žaislus, kurie atitinka visus šios direktyvos reikalavimus, išskyrus reikalavimus, išdėstytus II priedo III dalyje, jeigu šie žaislai atitinka Direktyvos 88/378/EEB II priedo [II dalies] 3 [punkte] išdėstytus reikalavimus ir jeigu jie pateikti į rinką anksčiau nei 2013 m. liepos 20 d.“

15 Direktyvos 2009/48 54 straipsnyje „Perkėlimas į nacionalinę teisę“ numatyta:

„Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip 2011 m. sausio 20 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Jos taiko šias priemones nuo 2011 m. liepos 20 d.

Tvirtindamos šias priemones, valstybės narės daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Valstybės narės nustato tokios nuorodos darymo tvarką.

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.“

16 Direktyvos 2009/48 55 straipsnyje „Panaikinimas“ nurodyta:

„Direktyva 88/378/EEB, išskyrus 2 straipsnio 1 dalį ir II priedo 3 dalį, panaikinama nuo 2011 m. liepos 20 d. 2 straipsnio 1 dalis ir II priedo [II dalies] 3 [punktas] panaikinami nuo 2013 m. liepos 20 d.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą.“

Nacionalinė teisė

17 Vokietijos Federacinė Respublika Direktyvą 88/378 į nacionalinę teisę perkėlė 1989 m. gruodžio 21 d. *Verordnung über die Sicherheit von Spielzeug* (Nutarimas dėl žaislų saugos, *BGBl.* 1989 I, p. 2541), paskutinį kartą iš dalies pakeistu 2007 m. kovo 6 d. *Verordnung zur Umsetzung der EG-Richtlinien 2002/44/EG und 2003/10/EG zum Schutz der Beschäftigten vor Gefährdungen durch Lärm und Vibrationen* (Direktyvų 2002/44/EB ir 2003/10/EB dėl darbuotojų apsaugos nuo su triukšmu ir vibracija susijusios rizikos perkėlimo nutarimas, *BGBl.* 2007 I, p. 261) 6 straipsnio 2 dalimi. Minėto nacionalinės teisės akto 2 straipsnyje numatytos švino, arseno, gyvsidabrio, bario ir stibio ribinės vertės yra tokios pačios kaip nustatytosios Direktyvoje 88/378.

18 2011 m. liepos 20 d. įsigaliojo *Zweite Verordnung zum Geräte- und Produktsicherheitsgesetz (Verordnung über die Sicherheit von Spielzeug) (2. GPSGV)* (Antrasis nutarimas dėl įrangos ir produktų saugos (Nutarimas dėl žaislų saugos), *BGBl.* 2011 I, p. 1350 ir paskesni bei p. 1470, toliau – antrasis 2011 m. GPSGV); jo 10 straipsnio 3 dalyje, susijusioje su esminiais saugos reikalavimais, pakartojamos Direktyvos 88/378 II priede nustatytos švino, stibio, arseno, bario ir gyvsidabrio biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės.

Ginčo aplinkybės

19 2011 m. sausio 18 d. raštu Vokietijos Federacinė Respublika, remdamasi SESV 114 straipsnio 4 dalimi, paprašė Komisijos leidimo po 2013 m. liepos 20 d., Direktyvos 2009/48 II priedo III dalies įsigaliojimo dienos, palikti galioti Vokietijos teisės nuostatas dėl penkių elementų, t. y. švino, arseno, gyvsidabrio, bario ir stibio, taip pat nitrozoaminų ir nitrojunginių, išskiriamų iš kai kurių žaislų.

20 2011 m. kovo 2 d. raštu Vokietijos Federacinė Respublika pateikė išsamius šio prašymo motyvus ir pridėjo *Bundesinstitut für Risikobewertung* (Federalinis rizikos vertinimo institutas, toliau – *BfR*) poveikio sveikatai vertinimus, vieną – dėl stibio, arseno, švino, bario ir gyvsidabrio, kitą – dėl nitrozoaminų ir nitrojunginių.

21 2011 m. rugpjūčio 4 d. sprendimu Komisija, remdamasi SESV 114 straipsnio 6 dalies trečia pastraipa, informavo Vokietijos Federacinę Respubliką, kad tos pačios dalies pirmoje pastraipoje numatytas šešių mėnesių laikotarpis, per kurį reikia patvirtinti arba atmesti nacionalines nuostatas dėl penkių aptariamų elementų, šiuo atveju dėl švino, arseno, gyvsidabrio, bario ir stibio bei nitrozoaminų ir nitrojunginių, apie kurias buvo pranešta 2011 m. kovo 2 d., pratęsiamas iki 2012 m. kovo 5 d.

22 2012 m. kovo 1 d. Sprendime 2012/160/ES dėl tam tikrų nacionalinių nuostatų, apie kurias pranešė Vokietijos Federacinė Vyriausybė, kuriomis ir po Direktyvos 2009/48 taikymo pradžios dienos paliekamos galioti švino, bario, arseno, stibio, gyvsidabrio ir nitrozoaminų ir nitrojunginių žaisluose koncentracijos ribinės vertės (OL L 80, p. 19, toliau – ginčijamas sprendimas), apie kurį pranešta 2012 m. kovo 2 d., Komisija nusprendė:

„1 straipsnis

Vokietijos su stibiu, arsenu ir gyvsidabriu susijusios priemonės, apie kurias pranešta pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 114 straipsnio 4 dalį, nėra patvirtinamos.

Vokietijos su švinu susijusios priemonės, apie kurias pranešta pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 114 straipsnio 4 dalį, patvirtinamos iki [Europos Sąjungos] nuostatų, kuriomis nustatomos naujos švino išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės nuo 2013 m. liepos 21 d., įsigaliojimo, pasirenkant ankstesnę datą [Europos Sąjungos nuostatų, kuriomis nustatomos naujos švino išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės, įsigaliojimo arba iki 2013 m. liepos 21 d., atsižvelgiant į tai, kuri data yra ankstesnė].

Vokietijos su bariu susijusios priemonės, apie kurias pranešta pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 114 straipsnio 4 dalį, patvirtinamos iki [Europos Sąjungos] nuostatų, kuriomis nustatomos naujos bario išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės nuo 2013 m. liepos 21 d., įsigaliojimo, pasirenkant ankstesnę datą [Europos Sąjungos nuostatų, kuriomis nustatomos naujos bario išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės, įsigaliojimo arba iki 2013 m. liepos 21 d., atsižvelgiant į tai, kuri data yra ankstesnė].

Vokietijos su nitrozoaminais ir nitrojunginiais susijusios priemonės, apie kurias pranešta pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 114 straipsnio 4 dalį, yra patvirtinamos.“

Procesas ir šalių reikalavimai

23 2012 m. gegužės 14 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu Vokietijos Federacinė Respublika pareiškė šį ieškinį.

24 Vokietijos Federacinė Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti ginčijamą sprendimą negaliojančiu tiek, kiek juo nacionalinės nuostatos, kuriomis nustatomos ribinės vertės dėl, pirma, stibio, arseno ir gyvsidabrio, apie kurias pranešta siekiant palikti jas galioti, nėra patvirtinamos ir, antra, švino ir bario, apie kurias pranešta siekiant palikti jas galioti, patvirtinamos tik iki 2013 m. liepos 21 d.,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

25 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

26 2012 m. rugpjūčio 27 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Danijos Karalystė paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti ieškovės reikalavimų. 2012 m. rugsėjo 27 d. nutartimi aštuntosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą.

27 2012 m. lapkričio 13 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu raštu Danijos Karalystė informavo Bendrąjį Teismą, kad pasitraukia iš bylos. 2012 m. gruodžio 14 d. aštuntosios kolegijos pirmininko nutartimi Danijos Karalystė buvo išbraukta iš įstojusių į šią bylą šalių sąrašo.

28 2013 m. vasario 13 d. dokumentu Vokietijos Federacinė Respublika pateikė prašymą dėl tokių laikinųjų apsaugos priemonių taikymo:

— nacionalines nuostatas, apie kurias pranešta ir kuriomis paliekamos galioti švino, bario, arseno, stibio ir gyvsidabrio ribinės vertės, patvirtinti laikinai, kol Bendrasis Teismas priims sprendimą dėl bylos esmės,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, įpareigoti Komisiją laikinai patvirtinti nacionalines nuostatas, apie kurias pranešta ir kuriomis paliekamos galioti švino, bario, arseno, stibio ir gyvsidabrio ribinės vertės, kol Bendrasis Teismas priims sprendimą dėl bylos esmės.

29 2013 m. gegužės 15 d. nutartimi Bendrojo Teismo pirmininkas, išnagrinėjęs prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nusprendė, kad Komisija turi leisti palikti galioti nacionalines nuostatas, apie kurias pranešė Vokietijos Federacinė Respublika, susijusias su stibio, arseno, bario, švino ir gyvsidabrio žaisluose ribinėmis vertėmis, kol Bendrasis Teismas priims sprendimą pagrindinėje byloje.

30 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas Procedūros reglamento 64 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, šalims raštu pateikė klausimus. Šalys į šiuos klausimus atsakė per nustatytą terminą.

31 2013 m. rugsėjo 19 d. posėdyje buvo išklausyti šalių žodiniai paaiškinimai ir atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

Dėl teisės

Dėl Vokietijos Federacinės Respublikos posėdyje pateikto prašymo pripažinti, kad iš dalies nereikia priimti sprendimo

32 Posėdyje Vokietijos Federacinė Respublika pažymėjo, kad po šio ieškinio pateikimo Komisija priėmė 2013 m. liepos 17 d. Reglamentą (ES) Nr. 681/2013, kuriuo iš dalies keičiama Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/48 dėl žaislų saugos II priedo III dalis (OL L 195, p. 16), kuriuo pakeistos šiame priede numatytos bario išsiskyrimo ribinės vertės, ir paprašė Bendrojo Teismo pripažinti, kad nereikia priimti sprendimo tiek, kiek ieškiniu siekiama panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su bariu, ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

33 Reikia konstatuoti, kad priėmus Reglamentą Nr. 681/2013 ieškinys neteko dalyko tiek, kiek juo siekiama panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su bariu.

34 Tokiomis aplinkybėmis nagrinėjant reikalavimą dėl prašymo dėl galimo neteisėtumo panaikinti patvirtinimo, susijusio su švinu ir bariu, apribojimą iki 2013 m. liepos 21 d., bus svarstomas tik patvirtinimas, susijęs su švinu, todėl nebereikia nuspręsti dėl prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su bariu.

Dėl reikalavimo panaikinti ginčijamą sprendimą

35 Vokietijos Federacinės Respublikos ieškiniu siekiama iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą, pirma, kiek juo nacionalinės priemonės, kuriomis nustatomos švino ribinės vertės, apie kurias pranešta siekiant palikti jas galioti, patvirtinamos tik iki 2013 m. liepos 21 d., ir, antra, kiek juo nacionalinės nuostatos, kuriomis nustatomos stibio, arseno ir gyvsidabrio ribinės vertės, apie kurias pranešta siekiant palikti jas galioti, nėra patvirtinamos.

Dėl patvirtinimo, susijusio su švinu, apribojimo laiko atžvilgiu neteisėtumo

– Dėl priimtinumo

36 Komisija tvirtina, kad laiko atžvilgiu apriboto patvirtinimo, susijusio su švinu, ginčijimas yra nepriimtinas, nes Vokietijos Federacinė Respublika nėra suinteresuota pareikšti ieškinį.

37 Tačiau reikia priminti, kad SESV 263 straipsnyje aiškiai išskiriama, pirma, Sąjungos institucijų ir valstybių narių teisė pareikšti ieškinį dėl panaikinimo ir, antra, fizinių bei juridinių asmenų teisė, o šio straipsnio antroje pastraipoje, be kita ko, bet kuriai valstybei narei suteikiama teisė ieškiniu dėl panaikinimo ginčyti Komisijos sprendimų teisėtumą, nenustatant reikalavimo pagrįsti suinteresuotumą pareikšti ieškinį, kai siekiama pasinaudoti šia teise (šiuo klausimu žr. 1988 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Tarybą*, 131/86, Rink. p. 905, 6 punktą; 2001 m. lapkričio 27 d. Teisingumo Teismo nutarties *Portugalija prieš Komisiją*, C-208/99, Rink. p. I-9183, 22–24 punktus; 2010 m. rugsėjo 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Graikija prieš Komisiją*, T-415/05, T-416/05 ir T-423/05, Rink. p. II-4749, 57 punktą).

38 Todėl reikia konstatuoti, kad Vokietijos Federacinė Respublika turi visišką teisę prašyti panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo nacionalinės nuostatos, kuriomis nustatomos švino ribinės vertės, apie kurias pranešta siekiant palikti jas galioti, patvirtinamos tik iki 2013 m. liepos 21 d.

– Dėl esmės

39 Vokietijos Federacinė Respublika iš esmės nurodo tris panaikinimo pagrindus, susijusius, pirma, su pareigos motyvuoti pažeidimu, antra, su SESV 114 straipsnio pažeidimu ir, trečia, su piktnaudžiavimo įgaliojimais buvimu.

40 Visų pirma reikia išnagrinėti Vokietijos Federacinės Respublikos pagrindą, susijusį su pareigos motyvuoti pažeidimu.

41 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad Komisija nepakankamai motyvavo nacionalinių nuostatų dėl švino patvirtinimo apribojimą laiko atžvilgiu. Ji pažymi, kad Komisijos „veikimo būdu“ parodomas loginis prieštaravimas, o dėl to Komisija turėjo ypač išsamiai motyvuoti minėtą apribojimą.

42 Ginčijamo sprendimo 53–55 konstatuojamosios dalys, susijusios su švinu, suformuluotos taip:

„Vokietijos Federacinės Vyriausybės pozicija

(53) Vokietijos institucijos daro nuorodą į 2010 m. EMST [Europos maisto saugos tarnyba] tyrimą, kuriame pateiktas išsamus švino vertinimas. EMST nuomone, nėra moksliškai pagrįstos ribinės dozės, kad būtų išvengta nepageidaujamo švino poveikio žmonių sveikatai. Todėl Vokietija mano, kad švino išsiskyrimo ribinės vertės, nustatytos direktyvoje, nebėra moksliškai pagrįstos, ir prašo palikti galioti nacionalines priemones.

Vokietijos Federacinės Vyriausybės pozicijos vertinimas

(54) Komisija pripažįsta, kad direktyvoje nustatytos švino išsiskyrimo ribinės vertės nebesuteikia tinkamo vaikų apsaugos lygio. Šioms ribinėms vertėms apskaičiuoti naudota leistina paros norma buvo suabejota EMST ir JEFCA [FAO/PSO maisto priedų ekspertų komitetas] 2010 m. persvarsčius žaislų saugos teisės aktus. Atsižvelgdama į tai Komisija jau persvarstė pirmiau minėtas ribines vertes.

(55) Remdamasi išdėstytais motyvais Komisija mano, kad priemonės, apie kurias pranešė Vokietija dėl švino, laikomos svarbiu žmonių sveikatos apsaugos motyvu pagrįstomis priemonėmis.“

43 Ginčijamo sprendimo 91 konstatuojamoji dalis, esanti dalyje „Vidaus rinkos veikimo trukdžių nebuvimas“, suformuluota taip:

„Dėl švino <...> Komisija pažymi, kad gamintojai, taikydami direktyvos nuostatas, galės prekiauti žaislais visose valstybėse narėse, išskyrus Vokietiją. Nėra tikėtina, kad gamintojai plėtos du prekybos skirtingais žaislais tinklus, bet jie greičiausiai suderins nukrypti leidžiančias nuostatas siekdami turėti žaislus, kuriais galima prekiauti visose valstybėse narėse; be to, Komisija pažymi, kad Vokietijos švino <...> koncentracijos ribinės vertės yra tokios, kurios buvo taikomos ES nuo 1990 m. pagal Direktyvą 88/378/EEB ir todėl gali būti techniniu požiūriu priimtinos gamintojams. Žaislų gamintojai patvirtino šią prielaidą pareikšdami nuomonę dėl Vokietijos priemonių. Todėl Komisija turi priežasčių manyti, kad poveikis vidaus rinkos veikimui yra proporcingas vaikų sveikatos apsaugos tikslo požiūriu.“

44 Ginčijamo sprendimo 94 konstatuojamojoje dalyje, esančioje dalyje „Išvada“, nustatyta:

„Dėl Vokietijos pranešty nacionalinių priemonių, susijusių su švinu <...>, Komisija padarė išvadą, kad šios priemonės laikomos pagrįstomis poreikiu apsaugoti žmonių sveikatą ir nėra nei savavališkos diskriminacijos, nei užslėptos prekybos tarp valstybių narių apribojimo priemonės, nei neproporcinga kliūtis vidaus rinkos veikimui. Todėl Komisija turi priežasčių manyti, kad praneštos nacionalinės priemonės gali būti patvirtintos laikantis laiko apribojimų.“

45 Reikia priminti, kad SESV 296 straipsnio antroje pastraipoje nustatyta pareiga motyvuoti yra esminis procedūrinis reikalavimas ir jį reikia skirti nuo motyvavimo pagrįstumo, nuo kurio priklauso, ar ginčijamas aktas yra teisėtas iš esmės (žr. 1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 67 punktą ir 2001 m. kovo 22 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-17/99, Rink. p. I-2481, 35 punktą).

46 Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, SESV 296 straipsnio antroje pastraipoje reikalaujamas motyvavimas turi atitikti ginčijamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė ginčijamą teisės aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti jo priėmimo pagrindimą, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų,

kuriems aktas skirtas, ar kitų asmenų, kurie konkrečiai ir tiesiogiai su juo susiję, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Motyvuojant nebūtina nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio antros pastraipos reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir į turinį bei visas nagrinėjamą klausimą reglamentuojančias teisės normas (žr. šio sprendimo 45 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France* 63 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką; 2006 m. liepos 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hoek Loos prieš Komisiją*, T-304/02, Rink. p. II-1887, 58 punktą).

47 Reikia pažymėti, kad teisės akto motyvai turi būti logiški, be tarpusavio prieštaravimų, kurie trukdytų gerai suprasti šio akto priėmimo priežastis (2011 m. rugsėjo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Elf Aquitaine prieš Komisiją*, C-521/09 P, Rink. p. I-8947, 151 punktas).

48 Sprendimo motyvuose esantis prieštaringumas yra SESV 296 straipsnio antroje pastraipoje nustatytos pareigos pažeidimas, galintis turėti įtakos aptariamo teisės akto galiojimui, jei būtų įrodyta, kad dėl tokio prieštaringumo teisės akto adresatas negali suvokti visų ar dalies tikrųjų sprendimo motyvų ir kad dėl tos priežasties visa akto rezoliucinė dalis ar jos dalis neturi teisinio pagrindo (1995 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tremblay ir kt. prieš Komisiją*, T-5/93, Rink. p. II-185, 42 punktas; 2000 m. kovo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kish Glass prieš Komisiją*, T-65/96, Rink. p. II-1885, 85 punktas ir 2013 m. rugsėjo 12 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, T-347/09, 101 punktas).

49 Iš teismo praktikos taip pat matyti, kad nors Komisijos sprendimas, priimamas vadovaujantis nusistovėjusia sprendimų priėmimo praktika, gali būti motyvuojamas glaustai, t. y. darant nuorodą į tokią praktiką, tuo atveju, kai sprendimas juntamai peržengia ankstesniais sprendimais nubrėžtas ribas, Komisija privalo aiškiai išplėtoti savo argumentus (1975 m. lapkričio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique ir kt. prieš Komisiją*, 73/74, Rink. p. 1491, 31 punktas ir 2008 m. gruodžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Département du Loiret*, C-295/07 P, Rink. p. I-9363, 44 punktas).

50 Be to, svarbu pažymėti, kad Sąjungos teisinėje sistemoje suteiktų garantijų, kaip antai Komisijos pareigos pakankamai motyvuoti sprendimą, paisymo vykstant administracinėms procedūroms kontrolė dar svarbesnė atsižvelgiant į SESV 114 straipsnio 4 dalyje numatytą procedūrą, nes jai netaikomas rungimosi principas (šiuo klausimu žr. 2003 m. kovo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Danija prieš Komisiją*, C-3/00, Rink. p. I-2643, 50 punktą ir 2008 m. lapkričio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-405/07 P, Rink. p. I-8301, 56 ir 57 punktus).

51 Šioje byloje reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime pateikiamos pirminės pastabos (19–24 konstatuojamosios dalys) ir jose, be kita ko, primenamos sąlygos, kuriomis direktyvose 88/378 ir 2009/48 buvo nustatytos arseno, švino, stibio, bario ir gyvsidabrio ribinės vertės. Dėl Direktyvos 2009/48 Komisija pabrėžia, kad, remiantis RIVM ataskaitoje pateiktomis rekomendacijomis, vaikų sąlytis su cheminėmis medžiagomis žaisluose neturi viršyti tam tikro lygmens, vadinamosios leistinos paros normos, ir kad leistinos paros normos nustatomos remiantis mokslo tyrimais, o mokslo duomenys gali keistis, todėl įstatymų leidėjas numatė galimybę keisti šias ribines vertes gavus naujų mokslo duomenų.

52 Komisija išanalizavo motyvus, kuriuos pateikė Vokietijos Federacinė Respublika grįsdama prašymą leisti taikyti išimtis, dėl kiekvienos iš aptariamų medžiagų. Atlikusi analizę Komisija patvirtino Vokietijos Federacinės Respublikos prašymą, kuriuo siekiama palikti galioti nacionalines nuostatas, nustatančias švino ribines vertes, nes manė, kad jos yra „svarbiu žmonių sveikatos apsaugos motyvu pagrįstos priemonės“ (ginčijamo sprendimo 55 ir 94 konstatuojamosios dalys).

53 Komisijos teigimu, ši išvada kyla iš konkrečių problemų, susijusių su švino ribinėms vertėms apskaičiuoti naudota leistina paros norma, kuria buvo suabejota kai kuriuose mokslo vertinimuose (ginčijamo sprendimo 54 konstatuojamoji dalis). Komisija pažymėjo, kad šioms ribinėms vertėms

apskaičiuoti naudota leistina paros norma 2010 m. suabejojo Europos maisto saugos tarnyba (EMST) ir FAO/PSO ekspertų komitetas (JEFCA), persvarsčius žaislų saugos teisės aktus, ir kad atsižvelgdama į tai ji jau persvarstė pirma minėtas ribines vertes.

54 Ginčijamame sprendime Komisija taip pat pažymėjo, kad nuostatos, apie kurias pranešė Vokietijos Federacinė Respublika, susijusios su švinu, nėra nei savavališkos diskriminacijos priemonė, nei paslėptas prekybos tarp valstybių narių apribojimas, nei neproporcinga vidaus rinkos veikimo kliūtis (ginčijamo sprendimo 83, 86, 91 ir 94 konstatuojamosios dalys).

55 Tik ginčijamo sprendimo dalyje, kurioje pateikiama išvada, Komisija nurodė, jog turi priežasčių manyti, kad nacionalinės priemonės, apie kurias pranešta, gali būti patvirtintos „laikantis laiko apribojimų“ (ginčijamo sprendimo 94 konstatuojamoji dalis), kaip antai apibrėžtų minėto sprendimo rezoliucinės dalies 1 straipsnyje. Taigi Komisija patvirtino Vokietijos teisės aktuose numatytų nuostatų dėl švino žaisluose palikimą galioti iki „[ES] nuostatų, kuriomis nustatomos naujos švino išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės nuo 2013 m. liepos 21 d., įsigaliojimo, pasirenkant ankstesnę datą [ES nuostatų, kuriomis nustatomos naujos švino išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės, įsigaliojimo arba iki 2013 m. liepos 21 d., atsižvelgiant į tai, kuri data yra ankstesnė]“.

56 Visų pirma reikia pažymėti, kad laikinas su švinu susijusių nacionalinių priemonių, apie kurias pranešta, patvirtinimas siejamas su terminu, kurį sudaro ankstesnis iš dviejų alternatyvių įvykių: pirmasis, neaiškus, yra „ES nuostatų, kuriomis nustatomos naujos švino išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės <...>, įsigaliojimas“, o antrasis, aiškus, yra 2013 m. liepos 21 d. Šiuo aspektu, nors rašytiniuose paaiškinimuose Komisija tvirtina, kad ginčijamo sprendimo priėmimo momentu būtent dėl aplinkybės, kad jau buvo imtasi priemonių siekiant pritaikyti Direktyvoje 2009/48 apibrėžtas vertes, ypač susijusias su švinu, atsižvelgiant į mokslo žinių raidą, ji apribojo nustatytą išimtį laiko atžvilgiu, šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad minėtame sprendime nėra konkrečių svarstymų šiuo klausimu.

57 Kalbant apie patvirtinimo ribojimą „iki ES nuostatų, kuriomis nustatomos naujos švino išsiskyrimo žaisluose ribinės vertės <...>, įsigaliojimo“, reikia pripažinti, kad perskaičiusi visą ginčijamą sprendimą ir logiškai susiejusi šio sprendimo aiškias konstatuojamąsias dalis, susijusias su Direktyvoje 2009/48 nustatytų švino ribinių verčių persvarstymo įgyvendinimu, su jo rezoliucinės dalies 1 straipsnio, kuriuo patvirtinimas ribojamas iki „[Europos Sąjungos] nuostatų, kuriomis nustatomos naujos <...> [šios medžiagos] ribinės vertės“, įsigaliojimo, turiniu, Vokietijos Federacinė Respublika galėjo suprasti Komisijos argumentus.

58 Tačiau dėl ribojimo „[iki] 2013 m. liepos 21 d.“ Vokietijos Federacinė Respublika visų pirma pažymi, kad ginčijamo sprendimo 54 konstatuojamojoje dalyje Komisija pripažino, kad Direktyvoje 2009/48 nustatyta švino išsiskyrimo ribinė vertė nebesuteikia tinkamo vaikų apsaugos lygio ir kad nacionalinės nuostatos, apie kurias pranešta, pagrįstos svarbiu žmonių sveikatos apsaugos motyvu taip, kad apribojimo laiko atžvilgiu principu parodomas loginis prieštaravimas. Apribojimas laiko atžvilgiu taip pat turėtų būti laikomas nukrypimu nuo SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalyse įtvirtinto reikalavimo, kad Komisija privalo patvirtinti nacionalinę nuostatą, apie kurią pranešta, jeigu tenkinamos minėtos nuostatos taikymo sąlygos. Be to, prieštaravimas dar akivaizdesnis atsižvelgiant į Komisijos vertinimus dėl nacionalinių nuostatų, susijusių su nitrozoaminais ir nitrojunginiais, kurios patvirtintos be apribojimo laiko atžvilgiu. Galiausiai, atsižvelgiant į Direktyvos 2009/48 struktūrą, apribojimas laiko atžvilgiu iki 2013 m. liepos 21 d. vakaro, kalbant apie rezultatą, prilygsta atsisakymui.

59 Reikia priminti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas numatė, pirma, kad nors Direktyva 2009/48 turi būti perkelta į nacionalinę teisę ne vėliau kaip iki 2011 m. sausio 20 d., valstybės narės turi taikyti nacionalines perkėlimo nuostatas tik nuo 2011 m. liepos 20 d. (Direktyvos 2009/48 54 straipsnis), ir, antra, kad Direktyva 88/378 panaikinama nuo 2011 m. liepos 20 d., išskyrus 2 straipsnio 1 dalį ir II priedo II dalies 3 punktą, kurie panaikinami nuo 2013 m. liepos 20 d. (Direktyvos 2009/48 55 straipsnis).

60 Atsižvelgusi į ankstesniame punkte nurodytą išimtį Vokietijos Federacinė Respublika paprašė Komisijos palikti galioti jos nacionalinėje teisėje numatytas nuostatas dėl įvairių medžiagų, įskaitant švinį žaisluose, „po 2013 m. liepos 20 d., Direktyvos 2009/48 II priedo III dalies įsigaliojimo dienos“, nes Direktyvoje 88/378 nustatytos biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės, pakartotos šiose nuostatose, buvo toliau taikomos iki šios dienos neatsižvelgiant į jokį Komisijos leidimą.

61 Akivaizdu, kad Komisija patvirtino nacionalinių nuostatų dėl švino palikimą galioti tik iki persvarstytų šios medžiagos išsiskyrimo ribinių verčių įsigaliojimo ir bet kuriuo atveju vėliausiai iki 2013 m. liepos 21 d.

62 Taigi reikia manyti, kad arba nacionalinių nuostatų dėl švino palikimo galioti patvirtinimo pabaigos terminas turėjo sutapti su naujų Sąjungos teisės nuostatų, kuriomis nustatomos persvarstytos šios medžiagos išsiskyrimo ribinės vertės, įsigaliojimu, o tai būtų turėję prasmės tik tuo atveju, jeigu šis įsigaliojimas būtų įvykęs iki 2013 m. liepos 21 d., arba nacionalinių nuostatų dėl švino palikimo galioti patvirtinimas turėjo baigtis praėjus laikui 2013 m. liepos 21 d., o tai turėjo sutapti, esant vienos dienos skirtumui, su Direktyvos 88/378 II priedo II dalies 3 punkto, pakeisto Direktyvos 2009/48 II priedo III dalimi, palikimo galioti pabaiga.

63 Dėl pastarosios prielaidos atsakyme į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą Komisija paaiškino:

„Direktyvoje nustatytos cheminių medžiagų ribinės vertės taikomos nuo 2013 m. liepos 20 d., 00.00 valandų. Priimdama ginčijamą sprendimą Komisija darė prielaidą, kad <...> švino ribinės vertės bus laiku pritaikytos iki tos dienos. Tačiau ji taip pat norėjo išvengti kaltinimo paskelbus sprendimą, kuriame dėl šių dviejų medžiagų nenumatytas taikymas laiko atžvilgiu. Be to, abi datos sutampa su savaitgaliu. Todėl sprendimu Vokietijos vyriausybei suteikiamas (simboliškai) papildomas vienos dienos terminas pritaikymui atlikti.“

64 Kadangi, pirma, Direktyvoje 88/378 nustatytos biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės turėjo būti toliau taikomos iki 2013 m. liepos 20 d. ir, antra, nacionalinės teisės nuostatų dėl švino palikimas galioti buvo patvirtintas tik iki 2013 m. liepos 21 d., pažymėjus, kad skirtumas tarp šių dviejų datų yra visiškai simbolinis, turi būti konstatuota, kaip teisingai pažymi Vokietijos Federacinė Respublika, kad ginčijamas sprendimas, kalbant apie jo konkretų rezultatą, prilygsta neigiamam atsakymui, o tai, beje, per posėdį Komisija aiškiai pripažino, net jeigu šiame sprendime ji konstatavo, kad įvykdytos SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalių taikymo sąlygos (ginčijamo sprendimo 55, 83, 86, 91 ir 94 konstatuojamosios dalys).

65 Taigi atrodo, kad ginčijamame sprendime yra vidinių prieštaravimų, dėl kurių negalima gerai suprasti motyvų, kuriais jis grindžiamas.

66 Atsižvelgiant į šį vidinį prieštaravimą ir, nesant reikalo nuspręsti dėl kitų Vokietijos Federacinės Respublikos pagrindų, susijusių su tariamu patvirtinimo, susijusio su švinu, apribojimo laiko atžvilgiu neteisėtumu, reikia panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio antrą pastraipą dėl SESV 296 straipsnio antros pastraipos pažeidimo tiek, kiek ja iki 2013 m. liepos 21 d. apribotas nacionalinės teisės nuostatų, kuriomis nustatomos švino ribinės vertės, patvirtinimas.

Dėl atsisakymo palikti galioti nacionalinės teisės nuostatas dėl stibio, arseno ir gyvsidabrio neteisėtumo

– Ginčijamas sprendimas

67 Vertindama Vokietijos Federacinės Respublikos prašymą, grindžiamą SESV 114 straipsnio 4 dalimi, ginčijamo sprendimo 19–24 konstatuojamosiose dalyse Komisija išdėstė bendras pastabas dėl visų nagrinėjamų medžiagų, paskui išnagrinėjo prašymą atsižvelgdama į kiekvieną iš šių medžiagų.

68 Šios pirminės pastabos suformuluotos taip:

„(19) Ribinės arseno, švino, stibio, bario ir gyvsidabrio išsiskyrimo vertės, nustatytos antrajame įrangos ir produktų saugos nutarime (*Verordnung über die Sicherheit von Spielzeug (2. GPSGV)*), yra tokios pačios, kaip nustatytosios Direktyvoje 88/378/EEB, taikomoje ES nuo 1990 m. Šios ribinės vertės buvo nustatytos remiantis tuo metu turimais moksliniais įrodymais, būtent Mokslinio patariamojo komiteto cheminių junginių toksiškumo ir ekologinio toksiškumo klausimams nagrinėti 1985 m. nuomonės, pavadinta [pavadintos] *Report EUR 12964(EN)*, III skyriumi „Cheminės žaislų savybės“. Nustatant ribines vertes remtasi apskaičiuotais su maistu suaugusių žmonių gaunamais medžiagų kiekiais. Buvo daroma prielaida, kad vaikai, kurių numanomas kūno svoris yra iki 12 kg, turėtų gauti ne daugiau kaip 50 % suaugusiųjų gaunamo kiekio, o medžiagos išsiskyrimas iš žaislų neturėtų būti didesnis nei 10 %.

(20) 2009 m. priimta direktyva, kuria buvo pakeista Direktyva 88/378/EEB ir modernizuota cheminėms medžiagoms taikomo teisinio reglamentavimo sistema, atsižvelgiant į turimus naujausius tuometinius mokslinius duomenis.

(21) Nustatytos direktyvoje arseno, švino, stibio, bario ir gyvsidabrio išsiskyrimo ribinės vertės buvo apskaičiuotos taip: grindžiamos Nyderlandų nacionalinio visuomenės sveikatos ir aplinkos instituto (RIVM) rekomendacijomis, pateiktomis 2008 m. ataskaitoje „Cheminės medžiagos žaisluose. Bendroji cheminės žaislų saugos vertinimo atsižvelgiant į juose esančius elementus metodika“, ir atsižvelgiant į tai, kad vaikų sąlytis su cheminėmis medžiagomis žaisluose neturi viršyti tam tikro lygmens, vadinamosios leistinos paros normos. Kadangi vaikai susiduria su cheminėmis medžiagomis ne tik žaisdami su žaislais, bet ir kitaip, žaislams turėtų būti nustatyta tik tam tikra leistinos paros normos procentinė dalis. Toksiškumo, ekotoksiškumo ir aplinkos mokslinis komitetas (CSTEE) 2004 m. ataskaitoje rekomendavo, kad žaislams būtų nustatyta ne daugiau kaip 10 % leistinos paros normos. Tačiau ypač toksiškų cheminių medžiagų (pavyzdžiui, arseno, švino, gyvsidabrio) rekomenduojamas kiekis neturėtų viršyti 5 % leistinos paros normos, siekiant užtikrinti, kad būtų aptinkami tik su gerąja gamybos praktika suderinami medžiagos pėdsakai. Siekiant nustatyti ribines vertes didžiausia leidžiama leistinos paros normos dalis turėtų būti dauginama iš numanomo vaiko svorio (7,5 kg) ir dalijama iš prarytos žaislų medžiagos kiekio, apskaičiuoto RIVM – 8 mg per dieną nukrapštytos nuo žaislų medžiagos, 100 mg trapios žaislų medžiagos ir 400 mg skystos ar lipnios žaislų medžiagos. Šioms praryjamos žaislų medžiagos kiekio ribinėms vertėms Pavojų sveikatai ir aplinkai mokslinis komitetas (SCHER) pritarė 2010 m. kovo [gegužės] 18 d. priimtoje nuomonėje „Organinių CMR medžiagų žaisluose keliami pavojai“. Leistinos paros normos nustatomos remiantis moksliniais tyrimais, o mokslo duomenys gali keistis, todėl įstatymų leidėjas numatė galimybę keisti šias ribines vertes gavus naujus mokslinius duomenis.

(22) Direktyvoje nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės, o nacionalinės vertės, kurias Vokietija nori palikti galioti, yra biologinio įsisavinamumo [galėjimo įsisavinti] ribinės vertės. Biologinis įsisavinamumas [galėjimas įsisavinti] apibrėžiamas kaip cheminių medžiagų kiekis, kuris faktiškai išsiskiria iš žaislo ir gali, bet nebūtinai turi, būti absorbuotas žmogaus organizme. Išsiskyrimas yra apibrėžiamas kaip kiekis, kuris faktiškai išsiskiria iš žaislo ir yra faktiškai absorbuojamas žmogaus organizme. Komisija pripažįsta, kad 1990 m. nustatytos biologinio įsisavinamumo [galėjimo įsisavinti] ribinės vertės buvo pakeistos išsiskyrimo ribinėmis vertėmis standarte „EN 71-3. Tam tikrų elementų išsiskyrimas“. Tačiau šio pakeitimo tikslu atlikti apskaičiavimai buvo apytiksliai. Naudojamos leistinos paros normos grindžiamos 1985 m. rekomendacijomis. Buvo daroma 8 mg žaislų medžiagos patekimo į organizmą per parą prielaida ir padaryti patikslinimai siekiant sumažinti vaikų sąlytį su toksiniais elementais mažinant, pavyzdžiui, bario išsiskyrimo ribinę vertę ir užtikrinant analitinį tyrimo atlikimo įmanomumą, pavyzdžiui, stibio ir arseno išsiskyrimo ribinės vertės atveju.

(23) Komisija pažymi, kad standartai nėra privalomi, o naudojami gamintojų savanoriškai atliekant teisės aktuose nustatytas atitikties vertinimo procedūras. Be to, standartas EN 71-3 šiuo metu persvarstomas siekiant užtikrinti atitiktį naujoms direktyvoje nustatytoms ribinėms vertėms.

(24) Apibendrinant galima teigti, kad nustatant ribines vertes pagal direktyvą ir pagal standartą EN 71-3 buvo atsižvelgta į skirtingus mokslinius motyvus. Nustatytosios pagal direktyvą grindžiamos nuosekliu ir skaidriu moksliniu toksikologiniu metodu siekiant užtikrinti saugą, todėl jos laikomos tinkamesnėmis ribinėmis vertėmis.“

– Dėl kriterijaus, taikomo SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalyse nurodytam nagrinėjimui, nepaisymo

69 Vokietijos Federacinė Respublika teigia: kadangi Komisija atsisakymą palikti galioti nacionalinės teisės nuostatas dėl stibio, arseno ir gyvsidabrio grindė tuo, jog ji neįrodė, kad Direktyvoje 2009/48 nustatytomis išsiskyrimo ribinėmis vertėmis neužtikrinamas tinkamas apsaugos lygis (ginčijamo sprendimo 43 konstatuojamoji dalis) ar kad dėl jų gali kilti neigiamas poveikis sveikatai (ginčijamo sprendimo 59–62 konstatuojamosios dalys), ginčijamas sprendimas priimtas, nepaisant kriterijaus, taikomo SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalyse nurodytam nagrinėjimui, kaip antai apibrėžto teismo praktikoje.

70 Dėl kriterijaus, taikomo Komisijos atliekamiems patikrinimams, nurodytiems SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalyse, Teisingumo Teismas pažymėjo, kad valstybė narė prašymą palikti galioti jos esamas nacionalinės teisės nuostatas gali grįsti rizikos visuomenės sveikatai vertinimu, skirtingu nuo vertinimo, kurio laikėsi Sąjungos teisės aktų leidėjas nustatydamas suderinimo priemonę, nuo kurios šiomis nacionalinės teisės nuostatomis nukrypstama. Šiuo tikslu prašančioji valstybė narė turi įrodyti, kad minėtomis nacionalinės teisės nuostatomis užtikrinamas aukštesnis visuomenės sveikatos apsaugos lygis negu Sąjungos suderinimo priemone ir kad jomis neviršijama tai, kas būtina šiam tikslui pasiekti (50 punkte minėto Sprendimo *Danija prieš Komisiją* 64 punktas).

71 Šioje byloje iš ginčijamo sprendimo matyti, kad dėl kiekvienos iš trijų atitinkamų medžiagų Vokietijos Federacinė Respublika, grįsdama prašymą, paremtą SESV 114 straipsnio 4 dalimi, pateikė tuos pačius argumentus, t. y. kad šių medžiagų, esančių nugrandomoje medžiagoje, ribinės vertės, nustatytos Direktyvoje 2009/48, padidėjo, palyginti su standarte EN 73-1 nurodytomis ribinėmis vertėmis, o šiame standarte biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės, nustatytos Direktyvoje 88/378 ir pakartotos nacionalinės teisės nuostatose, apie kurias pranešta, pakeistos išsiskyrimo ribinėmis vertėmis (ginčijamo sprendimo 34, 40, 57 ir 58 konstatuojamosios dalys). 2011 m. kovo 2 d. rašte Vokietijos Federacinė Respublika pažymėjo tai, kad atsižvelgiant į minėtą padidėjimą Direktyva 2009/48 užtikrinamas apsaugos lygis yra nepakankamas, o nacionalinės teisės nuostatos yra labiau ribojančios, todėl jomis užtikrinamas aukštesnis sveikatos apsaugos lygis negu pagal Direktyvą 2009/48.

72 Šiais argumentais Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina ne tik tai, kad suderinimo priemone užtikrinamas apsaugos lygis yra nepakankamas, bet taip pat atitinkamai tai, kad pagal nacionalinės teisės nuostatas suteikiamas apsaugos lygis yra aukštesnis, o tai, remiantis teismo praktika šioje srityje, iš tikrųjų turi įrodyti prašančioji valstybė narė.

73 Šie du tvirtinimai iš tikrųjų yra objektyviai ir glaudžiai susiję, o Komisija ginčijamame sprendime tik atsakė į šiuos argumentus pateikdama palyginimą ir paaiškino priežastis, dėl kurių manė, kad „[Direktyvoje 2009/48] nustatytos ribinės vertės yra tinkamesnės“ (ginčijamo sprendimo 36, 42 ir 62 konstatuojamosios dalys).

74 Be to, akivaizdu, kad Vokietijos Federacinė Respublika paprašė palikti galioti nacionalinės teisės nuostatas, pripažinusi, kad dėl Direktyvoje 2009/48 nustatytų stibio ir gyvsidabrio ribinių verčių neturėtų kilti neigiamo poveikio žmonių sveikatai (ginčijamo sprendimo 40 ir 59 konstatuojamosios dalys), o Komisija tai tik konstatavo (ginčijamo sprendimo 43 ir 62 konstatuojamosios dalys).

75 Galiausiai svarbu pažymėti, kad atlikdama su stibiu ir gyvsidabriu susijusią analizę Komisija aiškiai nurodė, jog Vokietijos Federacinė Respublika nepateikė jokių įrodymų, kad „Vokietijos priemonės užtikrintų aukštesnį apsaugos lygį“ (ginčijamo sprendimo 43 ir 62 konstatuojamosios dalys), o šis paminėjimas tiksliai atitinka įrodymų, kuriuos turi pateikti prašančioji valstybė narė, dalyko apibrėžimą. Tačiau tik to, jog nėra tokio paminėjimo dėl arseno, nepakanka įrodyti, kad nepaisyta kriterijaus, taikomo SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalyse nurodytam nagrinėjimui, o iš visos ginčijamo sprendimo struktūros matyti, kad šio kriterijaus nebuvo nepaisyta.

76 Darytina išvada, kad kaltinimą reikia atmesti.

– Dėl SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalių taikymo sąlygų vertinimo iš esmės

77 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad Komisija klaidingai įvertino faktinę situaciją ir neteisingai teisiškai pritaikė SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalis, kai nusprendė, kad nebuvo įrodyta, kad nacionalinės teisės nuostatomis suteikiamas aukštesnis vaikų sveikatos apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48.

78 Argumentuose, išdėstytuose pirmoje ieškinio pagrindo dalyje „Nacionalinės teisės nuostatų, apie kurias pranešta, palikimo galioti motyvai (nacionalinės apsaugos sąvoka)“, Vokietijos Federacinė Respublika pateikia įvairias pastabas, susijusias su geros praktikos ir atsargumo principais, į kuriuos Komisija pakankamai neatsižvelgė rengdama Direktyvą 2009/48.

79 Pirma, Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad konkretus ribinių verčių, nustatytų nuostatose, apie kurias pranešta, dydis atitinka tai, kas yra būtina toksikologiniu požiūriu ir įmanoma technologiniu požiūriu, taigi ji veikė nuosekliai pagal „geros gamybos praktikos principą“, nors į šį principą nebuvo tinkamai atsižvelgta rengiant Direktyvą 2009/48, kurioje nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės grindžiamos RIVM ataskaita, suprantama kaip paprastas diskusijų pagrindas. Direktyva 2009/48 taip pat prieštarauja kitoms antrinės teisės nuostatoms, pagal kurias taikomas minėtas principas, kiek tai susiję su kenksmingų medžiagų liekanų vartojimo prekėse klausimu.

80 Reikia pažymėti, kad šie argumentai paneigiami Direktyvos 2009/48 tekste, kuriame nurodytas, ypač 3, 20 ir 22 konstatuojamosiose dalyse, atsižvelgimas į technologinį klausimą.

81 Taigi Direktyvos 2009/48 3 konstatuojamojoje dalyje visų pirma nurodyta: „tačiau dėl technologinės raidos žaislų rinkoje kilo naujų su žaislų sauga susijusių klausimų ir atsirado didesnis vartotojų susirūpinimas“ ir „kad į šią raidą būtų atsižvelgta ir norint paaiškinti sistemą, kuri taikoma žaislų prekybai, reikėtų persvarstyti ir patobulinti tam tikrus Direktyvos 88/378/EEB aspektus ir siekiant aiškumo tą direktyvą reikėtų pakeisti šia direktyva“. Direktyvos 2009/48 20 konstatuojamojoje dalyje toliau pažymima, kad „tam tikrus Direktyvoje 88/378/EEB išdėstytus esminius saugos reikalavimus reikėtų atnaujinti, siekiant atsižvelgti į techninę pažangą nuo minėtos direktyvos priėmimo“ ir „visų pirma elektrinių savybių srityje dėl techninės pažangos galima leisti viršyti Direktyvoje 88/378/EEB nustatytą 24 voltų ribą, užtikrinant susijusio žaislo saugų naudojimą“. Galiausiai Direktyvos 2009/48 22 konstatuojamojoje dalyje, nurodytoje šio sprendimo 10 punkte, aiškiai pabrėžiama būtinybė nustatant ribines vertes „[užtikrinti], kad būtų tik likučių, kurie yra suderinami su gerosios gamybos praktika“.

82 Taip pat akivaizdu, kad rengdama Direktyvos 2009/48 pasiūlymą Komisija rėmėsi RIVM ataskaita; joje aiškiai nurodyta, kad jos tikslas, be kita ko, yra „išnagrinėti, kaip remiantis naujausiomis mokslinėmis žiniomis turėtų būti persvarstytos kai kurių elementų žaisluose ribinės vertės, numatytos Direktyvos 88/378/EEB dėl žaislų saugos II priedo [II dalies] 3 [punkte]“. Autoriai taip pat nurodė, kad nagrinėjamoje ataskaitoje pateikė „rizika pagrįstą metodiką, kuri gali būti naudojama sąlyčio su cheminėmis medžiagomis žaisluose saugumui įvertinti“. Šiomis citatomis paneigiamas ieškovės tvirtinimas, kad RIVM ataskaita „niekada nebuvo skirta taikyti arba būti naudojama kaip taikymo pagrindas praktikoje“.

83 Vien tai, kad taikant šį metodą galėjo būti gautos kai kurių elementų išsiskyrimo ribinės vertės, didesnės negu leidžiamos pagal Direktyvą 88/378, nereiškia būtinai, kaip teigia Vokietijos Federacinė Respublika, kad rengiant Direktyvą 2009/48 nebuvo pakankamai atsižvelgta į gerosios gamybos praktikos principą.

84 Todėl reikia konstatuoti, kad Vokietijos Federacinės Respublikos tvirtinimas, kad nagrinėjama priemonė taip pat prieštarauja kitoms antrinės teisės nuostatoms, pagal kurias taikomas gerosios gamybos praktikos principas, grindžiamas neįrodyta prielaida.

85 Antra, Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad į atsargumo principą, kuris paprastai visų pirma turi būti taikomas mokslinio neapibrėžtumo atvejais, taip pat nebuvo pakankamai atsižvelgta rengiant Direktyvą 2009/48, kaip tai patvirtinama šioje direktyvoje nustatytomis stibio, arseno ir gyvsidabrio ribinėmis vertėmis, taip pat nagrinėjant konkretų klausimą dėl leistinos arseno paros normos. Direktyvoje 2009/48 numatyta, kiek tai susiję su arsenu, 1 μg/kg kūno svorio per dieną leistina dienos norma, nors, EMST teigimu, neįmanoma nustatyti kokios nors leistinos šios medžiagos normos, nekeliančios pavojaus sveikatai.

86 Reikia pažymėti, kad prašyme pagal SESV 114 straipsnio 4 dalį Vokietijos Federacinė Respublika pateikė tokius pačius argumentus, kiek tai susiję su klausimu dėl leistinos arseno paros normos.

87 Ginčijamame sprendime (31–33 konstatuojamosios dalys) Komisija į šiuos argumentus atsakė taip:

„(31) Komisija buvo informuota apie 2009 m. EMST tyrimą dėl arseno ir laikė jį naujais moksliniais įrodymais, kurie gali būti pagrindas persvarstyti arseno koncentracijos ribines vertes. Tyrimo duomenys buvo nusiųsti SCHER komitetui. Savo nuomonėje <...> SCHER pažymi, kad EMST nenustatė leistinos paros normos, o rėmėsi rizika grindžiama verte. CHER ankstesnėse nuomonėse <...> padarė išvadą, kad „vėžio atveju matomas netiesinis arseno dozės ir atsako sąryšis“. Naudodamas dabar galiojančią koncentracijos geriamajame vandenyje ribinę vertę (10 μg/l) ir EMST nustatytą arseno patekimą į vidutinio vartotojo organizmą su maistu SCHER padarė išvadą, kad kasdienis arseno sąlytis su žmogaus organizmu yra maždaug 1 μg/kg kūno svorio per parą ir nesukelia sergamumo navikais. Ši vertė gali būti naudojama kaip pragmatiška leistina paros norma, o patekimas į vaikų organizmą per žaislus neturėtų viršyti 10 %.

(32) Vertė, kuria remdamasis SCHER padarė išvadą, atitinka leistiną paros normą, rekomenduojamą RIVM, ir naudota apskaičiuojant arseno išsiskyrimo iš žaislų ribinę vertę, nurodytą direktyvoje. Todėl Komisija padarė išvadą, kad arseno ribinės vertės neturėtų būti keičiamos, nes nauja leistina paros norma, kurios pagrindu gali kilti abejonių dėl direktyva suteikto apsaugos lygio, nebuvo nustatyta.

(33) Be to, Komisija norėtų pabrėžti, kad Vokietijos institucijos grindė savo prašymą palikti galioti nacionalines arseno koncentracijos ribines vertes nurodydamos 2009 m. EMST tyrime nustatytas leistinas paros normas. Komisija pažymi, kad praneštos priemonės neatrodo nuoseklios šio pagrindimo atžvilgiu. Praneštos ribinės vertės gautos apskaičiuojant 1985 m. nustatytas leistinas patekimo į organizmą su maistu ribines vertes, o ne EMST 2009 m. rekomenduotas dozes.“

88 Pirma, reikia konstatuoti, kad rašytiniuose paaiškinimuose Vokietijos Federacinė Respublika nepateikė jokių pastabų dėl šios ginčijamo sprendimo dalies, taigi ir jokio įrodymo, kuriuo būtų galima paneigti Komisijos išvadą, pagrįstą Pavojų sveikatai ir aplinkai mokslo komiteto (SCHER) nuomone. Antra, reikia manyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika negali tik pateikti nuorodą į Direktyvoje 2009/48 nustatytas stibio, arseno ir gyvsidabrio ribines vertes siekdama įrodyti, kad nebuvo pakankamai atsižvelgta į atsargumo principą.

89 Bet kuriuo atveju svarbu pažymėti, kad šiais argumentais, nurodytais šio sprendimo 79 ir 85 punktuose ir kartu išdėstytais rašytinių paaiškinimų dalyje „Nacionalinė teisės nuostatų, apie kurias pranešta, palikimo galioti motyvai (nacionalinės apsaugos sąvoka)“, Vokietijos Federacinė Respublika neįrodo ar net neteigia, kad įvykdė jai tenkančią įrodinėjimo pareigą, t. y. pateikė įrodymą, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, suteikiamas aukštesnis apsaugos lygis negu pagal Direktyvą 2009/48. Beje, iš ieškinio matyti, kad šis klausimas aptartas konkrečiai, formaliai atskirai nuo minėtos rašytinių paaiškinimų dalies.

90 Argumentuose, išdėstytuose antroje ieškinio pagrindo dalyje, Vokietijos Federacinė Respublika teigia įrodžiusi, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, nustatančiomis arseno, stibio ir gyvsidabrio ribines vertes, užtikrintas aukštesnis vaikų sveikatos apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48.

91 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, jog pasirodo, kad nuostatose, apie kurias pranešta, nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės, gautos atlikus pakeitimą laikantis standarto EN 71-3 reikalavimų, yra mažesnės negu nustatytosios Direktyvoje 2009/48, taigi pagal šią direktyvą leidžiamas didesnis vaikų sąlytis su kenksmingomis medžiagomis. Vokietijos Federacinės Respublikos teigimu, dėl šios aplinkybės savaime galima padaryti išvadą, jog buvo patikimai įrodyta, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, užtikrinamas aukštesnis apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48. Vokietijos Federacinė Respublika savo tvirtinimus grindžia kaip pavyzdį naudodama Direktyvoje 2009/48 numatytų išsiskyrimo ribinių verčių pakeitimą biologinio galėjimo įsisavinti ribinėmis vertėmis ir teigia, jog pasirodo, kad nacionalinės teisės nuostatose numatytos ribinės vertės, kalbant tiek apie atskirą, tiek apie bendrą vertinimą, yra mažesnės už Direktyvoje 2009/48 numatytas biologinio galėjimo įsisavinti ribines vertes atlikus pakeitimą, ir taip yra, nepaisant to, kokia atitinkamos žaislo medžiagos substancija ar konsistencija.

92 Visų pirma šio sprendimo 70 punkte buvo priminta, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką valstybė narė prašymą palikti galioti jos esamas nacionalinės teisės nuostatas gali grįsti rizikos visuomenės sveikatai vertinimu, skirtingu, nei laikėsi Sąjungos teisės aktų leidėjas nustatydamas derinimo priemonę, nuo kurios šiomis nacionalinės teisės nuostatomis nukrypstama. Šiuo tikslu prašančioji valstybė narė turi įrodyti, kad minėtomis nacionalinės teisės nuostatomis užtikrinamas aukštesnis visuomenės sveikatos apsaugos lygis negu Sąjungos suderinimo priemone ir kad jomis neviršijama tai, kas būtina šiam tikslui pasiekti.

93 Visų pirma reikia išnagrinėti Vokietijos Federacinės Respublikos tvirtinimą, jog pasirodo, kad nuostatose, apie kurias pranešta, nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės, gautos atlikus pakeitimą laikantis standarto EN 71-3 reikalavimų, yra mažesnės negu nustatytosios Direktyvoje 2009/48, o tuo būtų įrodyta, kad minėtomis nuostatomis užtikrinamas aukštesnis visuomenės sveikatos apsaugos lygis negu suderinimo priemone.

94 Grįsdama šį tvirtinimą Vokietijos Federacinė Respublika sudarė suvestinę lentelę, kuri jau buvo pateikta 2011 m. kovo 2 d. rašte (toliau – 1 lentelė), atitinkančią *BfR* atliktą vertinimą; šis institutas padarė išvadą, kad taikant Direktyvoje 2009/48 nustatytas išsiskyrimo vertes vaikai gauna daugiau arseno, stibio ir gyvsidabrio, negu taikant nacionalinės teisės nuostatose, apie kurias pranešta, nustatytas išsiskyrimo vertes, net jeigu šiose nacionalinės teisės nuostatose nedaromas skirtumas pagal žaislo medžiagos konsistenciją. Šioje lentelėje pateikiami duomenys, susiję su Direktyvoje 2009/48 nustatytų išsiskyrimo ribinių verčių dėl žaislų, sudarytų iš medžiagos, kuri gali būti nugrandoma, ir išsiskyrimo ribinių verčių, nustatytų standarte EN 71-3, kuriame išsiskyrimo ribinėmis vertėmis perteikiamos Direktyvoje 88/378 nustatytos biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės, tapačios nustatytosioms nacionalinės teisės nuostatose, apie kurias pranešta, palyginimu. Vokietijos Federacinė Respublika priduria, kad jos pateikti duomenys nėra tik palyginimas su žaislo nugrandoma medžiaga, o ši medžiaga tik nurodoma kaip pavyzdys dėl to, kad dauguma žaislų sudaryti iš nugrandomos medžiagos.

95 1 lentelėje visų pirma pateikiami tokie duomenys:

Elementas	EN 71-3 mg/kg	Direktyva 2009/48 mg/kg
Arsenas	25	47
Gyvsidabris	60	94
Stibis	60	560

96 Svarbu priminti, kad ribinės vertės dėl kenksmingų medžiagų nėra nustatytos tokiu pačiu būdu, pirma, antrajame 2011 m. GPSGV, kuriame pakartojamos Direktyvoje 88/378 nustatytos vertės, ir, antra, Direktyvoje 2009/48. Direktyvoje 2009/48 numatytos skirtingos išsiskyrimo ribinės vertės pagal tris žaislo medžiagų rūšis, o nacionalinės teisės nuostatose nustatytos biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės, taikomos bet kokiai žaislo rūšiai, kad ir kokia būtų atitinkamo žaislo materiali konsistencija.

97 Kadangi Vokietijos Federacinei Respublikai reikėjo pateikti įrodymų, kad būtų galima palyginti nagrinėjamus duomenis, ji turėjo naudoti biologinio galėjimo įsisavinti ribinių verčių pakeitimą išsiskyrimo vertėmis, kaip antai atliktą standarte EN 71-3.

98 Ginčijamo sprendimo 22 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad „1990 m. nustatytos biologinio įsisavinamumo [galėjimo įsisavinti] ribinės vertės buvo pakeistos išsiskyrimo ribinėmis vertėmis standarte „EN 71-3 – Tam tikrų elementų išsiskyrimas“, „tačiau šio pakeitimo tikslu atlikti apskaičiavimai buvo apytiksliai“.

99 Komisija dėl kiekvienos atitinkamos medžiagos ginčijo pavojaus žmonių sveikatai vertinimą, kurį pateikė Vokietijos Federacinė Respublika, remdamasi tuo, kad buvo padidintos šių medžiagų išsiskyrimo ribinės vertės žaislų nugrandomoje medžiagoje. Ginčijamame sprendime dėl arseno (36 konstatuojamoji dalis), stibio (42 konstatuojamoji dalis) ir gyvsidabrio (61 konstatuojamoji dalis) ji laikėsi tokios nuomonės:

„[Šių medžiagų] išsiskyrimo ribinės vertės, nustatytos standarte EN 71-3, buvo gautos iš Direktyvoje 88/378/EEB nustatytų biologinio įsisavinamumo [galėjimo įsisavinti] ribinių verčių, grindžiamų 1985 m. nustatytu numanomu patekimo į organizmo su maistu kiekiu. Taikytame apskaičiavimo metode nebuvo atsižvelgta nei į vaiko svorį, nei į žaislų medžiagų skirtumus, kaip padaryta direktyvoje. Taigi Komisija mano, kad direktyvoje nustatytos ribinės vertės yra tinkamesnės.“

100 Šiuo aspektu, nors Vokietijos Federacinė Respublika teisingai primena, kad siekdama pagrįsti nacionalinės teisės nuostatų palikimą galioti prašančioji valstybė narė gali nurodyti tai, kad ji kitaip vertina pavojų visuomenės sveikatai, negu suderinimo priemonėje tai padarė Sąjungos teisės aktų leidėjas, o skirtingi šio pavojaus vertinimai gali būti teisėtai atlikti ir nebūtinai turi būti pagrįsti skirtingais ar naujais mokslo duomenimis (50 punkte minėto Sprendimo *Danija prieš Komisiją* 63 punktas), ji turi įrodyti, kaip Komisija klaidingai įvertino jai jau pateiktus įrodymus ir kaip dėl šių įrodymų Bendrasis Teismas turi pateikti kitokį aiškinimą.

101 Pirma, reikia priminti, kad Direktyvoje 2009/48 nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės, o pavojus sveikatai laikomas susijusiu su atitinkamos kenksmingos medžiagos kiekiu, kuris gali išsiskirti iš žaislo, ir paskui jį gali gauti vaikas. Direktyvoje 2009/48 numatytos medžiagų, kaip antai stibio, arseno ir gyvsidabrio, išsiskyrimo ribinės vertės buvo nustatytos remiantis RIVM ataskaita; šis institutas nustatė numanomą prarytos žaislo medžiagos kiekį, šiuo atveju – 8 mg per dieną žaislams iš nugrandomos medžiagos, 100 mg per dieną žaislams iš trapios medžiagos ir 400 mg per dieną žaislams iš skystos ar lipnios medžiagos. Šioms praryjamos žaislo medžiagos kiekio ribinėms vertėms SCHER pritarė 2010 m. gegužės 18 d. priimtoje nuomonėje „Risks from organic CMR substances in toys“ („Organinių CMR

medžiagų žaisluose keliami pavojai“) (ginčijamo sprendimo 21 konstatuojamoji dalis) ir jos pagal 2010 m. liepos 1 d. SCHER nuomonę prilygsta „blogiausiems numanomiems patekimo per burną scenarijams“.

102 Taigi kiekis, kuris gali būti absorbuotas, priklauso nuo medžiagos, iš kurios sudaryti žaislai, konsistencijos, o šis atskyrimas nėra atliktas standarte EN 71-3, kuriame numatytas vienas dydis visoms medžiagų rūšims. Iš tiesų jame nurodyta, kad „suminis vidutinis įvairių medžiagų-žaislų 8 mg per dieną prarijimas naudotas kaip darbinė prielaida, žinant, kad tam tikrais konkrečiais atvejais ši vertė gali būti didesnė“.

103 Antra, nors rašytiniuose paaiškinimuose Vokietijos Federacinė Respublika nepateikė jokios pastabos dėl to, kad pagal standarte EN 71-3 taikomą apskaičiavimo metodą neatsižvelgiama į vaiko svorį, atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą ji nurodė, kad pagal standarte EN 71-3 taikomą apskaičiavimo metodą atsižvelgiama į tai, kad vaikų vidutinis svoris yra mažesnis, palyginti su suaugusiųjų, nes jis grindžiamas biologinio galėjimo įsisavinti ribinėmis vertėmis, kurios buvo sumažintos vaikams, jaunesniems negu 12 metų. Biologinio galėjimo įsisavinti, kaip jis suprantamas pagal Direktyvą 88/378, apibrėžimas pagrįstas Mokslo patariamojo komiteto cheminių junginių toksiškumo ir ekologinio toksiškumo klausimams nagrinėti pozicija; šis komitetas konkrečiai vaikų atžvilgiu įvertino paros prarijimo normą ir siekė užtikrinti, kad dėl žaislų prie bendros vaikų gaunamos sunkiųjų metalų normos būtų prisidedama tik nustatyta dalimi. Darytina išvada, kad buvo atsižvelgta į mažesnį vaikų svorį numačius sumažintą paros normą, taigi tas svoris taip pat buvo įtrauktas į išsiskyrimo vertes standarte EN 71-3.

104 Šiuo aspektu Komisijos nuoroda į tai, kad taikant metodą neatsižvelgiama į vaiko svorį, turi būti vertinama atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 19–21 konstatuojamąsias dalis (žr. šio sprendimo 68 punktą), pagal kurias Direktyvoje 88/378 „buvo daroma prielaida, kad vaikai, kurių numanomas kūno svoris yra iki 12 kg, turėtų gauti ne daugiau kaip 50 % suaugusiųjų gaunamo kiekio“, o Direktyvoje 2009/48, siekiant nustatyti ribines vertes, „didžiausia leidžiama leistinos paros normos dalis turėtų būti dauginama iš numanomo vaiko svorio (7,5 kg) ir dalijama iš prarytos žaislų medžiagos kiekio, apskaičiuoto RIVM – 8 mg per dieną nugrandytos žaislų medžiagos, 100 mg trapios žaislų medžiagos ir 400 mg skystos ar lipnios žaislų medžiagos“. Taigi Komisija teisingai manė, kad pagal standarte EN 71-3 numatytą metodą tinkamai neatsižvelgiama į vaiko svorį, nors ginčijamo sprendimo 22 konstatuojamojoje dalyje ji paminėjo patikslinimus, padarytus šiame standarte siekiant sumažinti vaikų sąlytį su nuodingais elementais.

105 Trečia, Komisijos pateiktas argumentas dėl apskaičiavimo metodo, naudojamo siekiant nustatyti išsiskyrimo ribines vertes standarte EN 71-3, vertės aiškiai moksliškai pagrindžiamas 2010 m. liepos 1 d. SCHER nuomonėje; šį komitetą Komisija įgaliojo nustatyti, ar Direktyvoje 2009/48 įtvirtintos išsiskyrimo ribinės vertės yra tvirtas mokslo pagrindas siekiant nustatyti saugias 19 cheminių elementų išsiskyrimo ribines vertes.

106 Motyvuodamas savo nuomonę SCHER visų pirma nurodė, kad standartas EN 71-3 buvo išbandytas atlikus tarplaboratorinį pratimą dėl aštuonių cheminių elementų, dėl kurių įvairiose laboratorijose atskleisti matavimų skirtumai, kurie gali būti iki dešimties kartų, o dėl to kilo susirūpinimas dėl metodo patikimumo ir tinkamumo toliau naudoti šiuo metu taikomus pataisymo koeficientus, ir pridūrė, kad cheminių elementų išsiskyrimo matavimo metodas, įtvirtintas standarte EN 71-3, nėra patikimas.

107 Šiomis aiškiomis SCHER išvadomis paneigiamas 1 lentelėje pateikiamos lyginamosios analizės, grindžiamos standarte EN 71-3 įtvirtintu išsiskyrimo matavimo metodu, pagrindo patikimumas, taigi ir taikant šį metodą gautų rezultatų pagrįstumas. Šiuo aspektu, nors atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą Vokietijos Federacinė Respublika tvirtino, kad laboratorijų lyginamojo tyrimo prasmė ir tikslas nebuvo nustatyti metodo patikimumą, reikia konstatuoti, kad ji pati kaip vieną iš šio lyginamojo tyrimo tikslų nurodė „nustatyti problemas, susijusias su technika ir metodika“.

108 Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad gali būti atsižvelgta į išsiskyrimo ribines vertes, gautas standarte EN 71-3 atlikus Direktyvoje 88/378 nustatytų biologinio galėjimo įsisavinti ribinių verčių pakeitimą, kaip antai nurodytas 1 lentelėje, reikia pažymėti, jog iš Vokietijos Federacinės Respublikos rašytinių paaiškinimų matyti, kad pavojus sveikatai nevisiškai įvertintas.

109 Šioje instancijoje Komisija pateikė lentelę (toliau – 2 lentelė), joje vėl numatytas tas pats palyginimas kaip 1 lentelėje, bet dėl visų žaislo medžiagų, nurodytų Direktyvoje 2009/48. Šioje lentelėje nurodyta:

Elementas	Skysta ar lipni medžiaga Išsiskyrimas (mg/kg)	Sausa, trapi, miltelių pavidalo ar lanksti medžiaga Išsiskyrimas (mg/kg)	Nugrandyta medžiaga Išsiskyrimas (mg/kg)	Priemonės, apie kurias pranešta Biologinis galėjimas įsisavinti (μg)	Priemonėse, apie kurias pranešta, nustatytos vertės, pakeistos į standarte EN 71-3 numatytas išsiskyrimo vertes (mg/kg)
Stibis	11,3	45	560	0,2	60
Arsenas	0,9	3,8	47	0,1	25
Gyvsidabris	1,9	7,5	94	0,5	60

110 Iš nurodytos lentelės aiškiai matyti, kad ribinės vertės dėl skystos ar lipnios medžiagos ir sausos, trapios, miltelių pavidalo ar lanksčios medžiagos, apie kurias pranešė Vokietijos Federacinė Respublika, pakeistos į išsiskyrimo ribines vertes pagal standartą EN 71-3, yra aiškiai didesnės už nustatytąsias Direktyvoje 2009/48.

111 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Vokietijos Federacinės Respublikos pagal SESV 114 straipsnio 4 dalį pateikto prašymo motyvai grindžiami tik atsižvelgimu į išsiskyrimo ribines vertes, susijusias su nugrandyta žaislo medžiaga.

112 Atsižvelgiant į 2 lentelėje pateiktus duomenis, kuriais visiškai perteikiami lyginamųjų svarstymų, susijusių su Vokietijos Federacine Respublika, rezultatai, išreikšti skaičiais, pažymėtina, kad ši valstybė negali teisėtai bendrai tvirtinti, kad pagal Direktyvą 2009/48 leidžiamas didesnis nagrinėjamų kenksmingų medžiagų išsiskyrimas, negu leidžiamas pagal nacionalinės teisės nuostatas, apie kurias pranešta, dėl ko vaikų sąlytis su šiomis medžiagomis yra didesnis, ir kad dėl šios aplinkybės savaime galima daryti išvadą, jog ji patikimai įrodė, kad minėtomis nuostatomis užtikrinamas aukštesnis apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48.

113 Žinoma, išsiskyrimo ribinės vertės dėl nugrandytos medžiagos, nustatytos Direktyvoje 2009/48, iš tikrųjų yra didesnės, negu gautosios pakeitus nacionalinės teisės nuostatose, apie kurias pranešta, numatytas biologinio galėjimo įsisavinti ribines vertes.

114 Tačiau, kaip teisingai pažymi Komisija, kiekis, kurį įmanoma gauti, priklauso nuo naudojamos medžiagos konsistencijos (taip pat žr. šio sprendimo 101 ir 102 punktus). Nugrandyta medžiaga vaikui yra sunkiau prieinama negu sausa ar skysta medžiaga, kuri gali būti lengvai praryta, taigi vaikas gali gauti didesnį kiekį.

115 Vokietijos Federacinė Respublika nepateikė kritiškų pastabų dėl mažesnio nugrandytos žaislo medžiagos prieinamumo. Tačiau ji tvirtino: kadangi Direktyvoje 2009/48 aiškiai neapibrėžtas trijų medžiagų kategorijų ribinių verčių tarpusavio ryšys, reikia manyti, kad nurodytas kiekis kiekvieną

dieną gali išsiskirti iš kiekvienos iš šių kategorijų ir minėtos vertės turi būti sudėtos siekiant nustatyti bendrą sąlytį „tam atvejui, kai“ vaikas per tą pačią dieną turi sąlytį su žaislais, sudarytais iš trijų atitinkamų medžiagų.

116 Šiuo Vokietijos Federacinės Respublikos argumentu negali būti neabejotinai įrodyta, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, užtikrinamas aukštesnis žmonių sveikatos apsaugos lygis, negu taikant Direktyvą 2009/48, turint omenyje, kad nei šiose nuostatose, nei standarte EN 71-3, kuriame šiose nuostatose numatytos biologinio galėjimo įsisavinti vertės perteikiamos išsiskyrimo ribinėmis vertėmis, nedaromas skirtumas pagal medžiagų, iš kurių sudaryti žaislai, konsistenciją. 1 lentelėje pateikta lyginamąja analize (šio sprendimo 95 punktas) šiuo atžvilgiu negali būti tinkamai pagrįstas šio sprendimo 115 punkte nurodytas argumentas.

117 Šiuo aspektu pasirodo, kad Vokietijos Federacinės Respublikos argumentas grindžiamas pabrėžiant vieną konkrečią situaciją, nurodytą kaip prielaidą, t. y. atvejį, kai vaikas tuo pat metu turi sąlytį su trimis direktyvoje numatytomis žaislo medžiagomis, atkreipiant dėmesį į tai, kad Vokietijos Federacinė Respublika tik pamini tokią situaciją rašytiniuose paaiškinimuose ir nesiremia kokiu nors mokslo tyrimu.

118 Komisija teigė, kad šis požiūris nėra realistinis, ir darė nuorodą į 2011 m. liepos 1 d. SCHER nuomonę, kurioje šis komitetas nurodė, kad konkrečios atitinkamų cheminių elementų ribinės vertės Direktyvoje 2009/48 nustatytos atsižvelgiant į ribines vertes, pagrįstas sveikata ir leistinomis paros normomis, ir į blogiausius numanomus patekimo per burną scenarijus, t. y. 8 mg per dieną dėl nugrandytos žaislo medžiagos, 100 mg per dieną dėl sausos, trapios, miltelių pavidalo ar lanksčios žaislo medžiagos ir 400 mg per dieną dėl skystos ar lipnios žaislo medžiagos. Kadangi vaikai turi sąlytį su cheminėmis medžiagomis iš kitų šaltinių negu žaislai, SCHER primena savo nuomonę, pagal kurią bendra iš žaislų gaunama dalis negali viršyti 10 % leistinos paros normos, tačiau dėl ypač nuodingų elementų, kaip antai arseno, kadmio, chromo, švino, gyvsidabrio ir alavo organiniuose junginiuose, teisės aktų leidėjas nusprendė, kad žaislų sudaroma dalis neturi viršyti 5 % leistinos paros normos, siekiant užtikrinti, kad būtų aptinkami tik su gerąja gamybos praktika suderinami medžiagos pėdsakai. SCHER pridūrė, kad „blogiausiu atveju, vienu metu esant sąlyčiui su visais šiais trimis šaltiniais [t. y. nugrandyta medžiaga, trapia, miltelių pavidalo arba lanksčia medžiaga ir skysta arba lipnia medžiaga], bendras sąlytis per burną su šiais cheminiais elementais sudaro 30 % ir 15 % leistinos paros normos“, „tačiau mažai tikėtina, kad sąlytis per šiuos tris šaltinius įvyktų tuo pat metu“.

119 Taigi SCHER paneigė Vokietijos Federacinės Respublikos argumento pagrindą ir tai padaryta nesant šios valstybės prieštaravimo. Žinoma, atsakydama į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą Vokietijos Federacinė Respublika tvirtino, kad RIVM ataskaitoje, kuria remiantis nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės pagal tai, kokios rūšies yra žaislo medžiaga (ginčijamo sprendimo 21 konstatuojamoji dalis), atitinkamai dėl žaislų iš sausos medžiagos ir žaislų iš skystos medžiagos nurodyta, kad 100 mg ir 400 mg vertės yra apytikriai vertinimai ir dėl jų reikia atlikti išsamesnius tyrimus.

120 Tačiau reikia konstatuoti, kad Vokietijos Federacinė Respublika nurodė tik dalį RIVM pastabų ir negalima pritarti šios valstybės argumentui, nes RIVM dėl sausų medžiagų nurodė:

„100 mg prarijimas vaikams laikomas pagrįstu [vertinimu], bet gali nenutikti kiekvieną dieną. Siekiant patobulinti sąlyčio įvertinimą, siūlome naudoti vieno karto per savaitę dažnumą kaip numatytąją tokio tipo prarijimo vertę <...>. Tai yra apytikris vertinimas ir dėl jo reikia atlikti išsamesnius tyrimus [o dėl skystų medžiagų] <...> 400 mg prarijimas gali nutikti retkarčiais, bet ne kiekvieną dieną. Siekiant patobulinti sąlyčio įvertinimą, siūlome naudoti vieno karto per savaitę dažnumą kaip numatytąją tokio tipo prarijimo vertę <...>. Tai yra apytikris vertinimas ir dėl jo reikia atlikti išsamesnius tyrimus.“

121 Be to, net darant prielaidą, kad yra pagrindas vadovautis tik 1 lentelėje pateiktais *BfR* tyrimo rezultatais, išreikštais skaičiais, vis dėlto nėra pagrindo daryti išvadą, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas. Kadangi Direktyvoje 2009/48 nustatytos išsiskyrimo ribinės vertės vieninteliu atveju yra didesnės, negu

nustatytosios nacionalinės teisės nuostatose, gautos atlikus pakeitimą pagal standartą EN 71-3, būtent dėl nugrandytos žaislo medžiagos, negalima kaltinti Komisijos tuo, kad atmetė prašymą palikti galioti nacionalinės teisės nuostatas, kuriose nedaromas joks skirtumas pagal žaislo medžiagos konsistenciją.

122 Antra, nagrinėjant šį ieškinį Vokietijos Federacinė Respublika taip pat pateikė antrą lentelę; joje numatytas palyginimas tarp, pirma, biologinio galėjimo įsisavinti ribinių verčių, kaip antai nustatytų antrojo 2011 m. GPSGV 10 straipsnio 3 dalyje, kurios yra tokios pačios kaip nustatytosios nacionalinės teisės nuostatose, apie kurias pranešta, ir Direktyvoje 88/378, ir, antra, biologinio galėjimo įsisavinti ribinių verčių, gautų pakeitus trijų žaislų kategorijų išsiskyrimo ribines vertes, numatytas Direktyvoje 2009/48 (toliau – 3 lentelė). Vokietijos Federacinės Respublikos teigimu, pasirodė, kad antrajame 2011 m. GPSGV nustatytos biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės dėl kiekvienos iš nagrinėjamų cheminių medžiagų ir kiekvienos žaislo medžiagos konsistencijos yra mažesnės už Direktyvoje 2009/48 nustatytas biologinio galėjimo įsisavinti ribines vertes atlikus pakeitimą, o tuo irgi įrodoma, kad nacionalinėmis priemonėmis, apie kurias pranešta, užtikrinamas aukštesnis vaikų sveikatos apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48.

123 3 lentelėje nurodyta:

Elementas	Biologinio galėjimo įsisavinti ribinė vertė, numatyta antrojo 2011 m. GPSGV 10 straipsnio 3 dalyje	Biologinio galėjimo įsisavinti ribinė vertė – gauta atlikus pakeitimą – numatyta Direktyvos 2009/48 II priedo III dalies 13 punkte		
	µg per dieną, neatsižvelgiant į žaislo medžiagos konsistenciją	sausos, trapios, miltelių pavidalo ar lanksčios žaislo medžiagos	skystos ar lipnios žaislo medžiagos µg per dieną	nugrandytos žaislo medžiagos µg per dieną
Stibis	0,2	4,5	4,5	4,5
Arsenas	0,1	0,38	0,36	0,38
Baris	25	450	450	448
Švinas	0,7	1,35	1,36	1,3
Gyvsidabris	0,5	0,75	0,76	0,76

124 3 lentelė grindžiama duomenimis, pateiktais *BfR* sudarytoje lentelėje „Gaunamo kiekio ir išsiskyrimo ribinių verčių, atitinkamai leistinų pagal Direktyvą 88/378/EEB, Direktyvą 2009/48/EB ir standartą EN 71-3, palyginimas“.

125 Tačiau visų pirma reikia konstatuoti, kaip tai padarė Komisija, kad 3 lentelės tikslas yra palyginti Direktyvoje 2009/48 nustatytas dienos absorbavimo vertes dėl trijų žaislo medžiagos konsistencijų su vertėmis, numatytomis standarte EN 71-3, net jeigu pagal jame numatytą apskaičiavimą atsižvelgiama tik į vieną žaislo medžiagos konsistenciją, o standarte EN 71-3 nepateiktos sausos ir skystos žaislo medžiagos išsiskyrimo ribinės vertės. Taigi, kaip teisingai pažymi Komisija, *BfR* pateiktas paaiškinimas, kad jis „atsižvelgia tik į standarte EN 71-3 nustatytas išsiskyrimo ribines vertes dėl žaislo medžiagos, kuri gali būti nugrandyta, nes 8 mg žaislo medžiagos kiekis, kuris gali būti prarytas, taikomas tik tokio tipo medžiagai, ir vienintelis šiuo atžvilgiu galimas palyginimas yra palyginimas su atitinkamomis Direktyvoje 2009/48/EB nustatytomis išsiskyrimo ribinėmis vertėms“, nėra įtikinamas, nes Direktyvoje 2009/48 pateikti kiekybiniai duomenys dėl sausos ir skystos medžiagos, pavyzdžiui, galėjo būti panaudoti šiuo tikslu.

126 Be to, *BfR* sudarytoje lentelėje leistinos dienos normos, atitinkančios tris Direktyvoje 2009/48 išskirtas medžiagas, sudėtos, paskui palygintos tik su nugrandoma medžiaga, nurodyta standarte EN 71-3. Taigi *BfR* palygino pagal Direktyvą 88/378 leistiną medžiagos kiekį, esantį 8 miligramuose žaislo medžiagos, ir leistinų kiekių, esančių 508 mg žaislo medžiagos, t. y. 8 mg nugrandytos žaislo medžiagos, 100 mg sausos žaislo medžiagos ir 400 mg skystos žaislo medžiagos, sumą, o tai keičia jo išvadas.

127 Galiausiai svarbu pažymėti, kad išsiskyrimo ribinių verčių palyginimu, kuriuo remiasi Vokietijos Federacinė Respublika, parodomas pavojaus sveikatai vertinimas, priešingas vertinimui, grindžiamam naujausiomis mokslo žiniomis, kurių pagrindu buvo nustatyti konkretūs reikalavimai, susiję su Direktyvos 2009/48 II priedo III dalyje numatytomis cheminėmis savybėmis. Šiuo aspektu reikia paminėti 2010 m. liepos 1 d. SCHER nuomonę, pagal kurią „bendras cheminių elementų kiekis žaisluose nebūtinai savaime kelia pavojų, nes dauguma cheminių elementų liks žaisle, netgi įsidėjus į burną ar prarijus jo dalis“, „taigi pavojaus vertinimas turi būti grindžiamas cheminių elementų išsiskyrimo lygių išnagrinėjimu“. Šioje 2010 m. liepos 1 d. nuomonėje taip pat nurodyta, kad „SCHER pakartoja savo rekomendaciją, kad žaislų sauga turi būti grindžiama išsiskyrimo ribinėmis vertėmis“.

128 Be to, svarbu pažymėti, jog Vokietijos Federacinė Respublika nurodė, kad 2008 m. balandžio 10 d. ji „pasiūlė, remiantis Direktyvoje 88/378 nustatytomis biologinio galėjimo įsisavinti vertėmis, atnaujintas švino, arseno, gyvsidabrio, bario ir stibio biologinio galėjimo įsisavinti ribines vertes, kurių pagrindu turi būti toliau plėtojamos išsiskyrimo ribinės vertės“, ir kartu pažymėjo, kad „Direktyva 88/378 užtikrinamas apsaugos lygis turi būti bent jau išlaikytas, tačiau vis dėlto pagerintas tam tikrais aspektais“. Rašytiniuose paaiškinimuose ji net nurodė, kad „neprieštarauja nei išsiskyrimo ribinių verčių nustatymui, nei atskyrimui pagal skirtingas medžiagos, iš kurios padarytas žaislas, konsistencijas, kaip antai buvo nustatyta Direktyvoje 2009/48“.

129 Šiomis aplinkybėmis Vokietijos Federacinė Respublika negali teisėtai remtis biologinio galėjimo įsisavinti ribinių verčių palyginimu siekdama tvirtinti, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, užtikrinamas aukštesnis žmonių sveikatos apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48.

130 Iš to, kas išdėstyta matyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika nepateikė įrodymų, kuriuos privalėjo pateikti, t. y. įrodymų dėl to, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, užtikrinamas, kiek tai susiję su arsenu, stibiu ir gyvsidabriu, aukštesnis apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48.

131 Iš visų išdėstytų svarstymų matyti, kad ieškinys turi būti atmestas tiek, kiek juo siekiama panaikinti Komisijos sprendimą atsisakyti palikti galioti nacionalinės teisės nuostatas, apie kurias pranešta ir kuriose numatytos arseno, stibio ir gyvsidabrio biologinio galėjimo įsisavinti ribinės vertės, ir nereikia nagrinėti Vokietijos Federacinės Respublikos argumentų, susijusių su šių nuostatų proporcingumu ir su tuo, kad jos nėra nei savavališkos diskriminacijos priemonė, nei paslėptas valstybių narių tarpusavio prekybos apribojimas, nei neproporcinga vidaus rinkos veikimo kliūtis.

132 Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika neįrodė, kad nacionalinės teisės nuostatomis, apie kurias pranešta, užtikrinamas, kiek tai susiję su arsenu, stibiu ir gyvsidabriu, aukštesnis apsaugos lygis negu Direktyva 2009/48, ankstesniame šio sprendimo punkte nurodyti argumentai atrodo nereikšmingi.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

133 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, arba jeigu susiklosto ypatingos aplinkybės, Bendrasis Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Be to, minėto reglamento 87 straipsnio 6 dalyje numatyta, kad jeigu byloje nereikia priimti sprendimo, Bendrasis Teismas išlaidų klausimą sprendžia savo nuožiūra.

134 Kaip buvo konstatuota šio sprendimo 33 ir 34 punktuose, kadangi ieškinys neteko dalyko, kiek juo siekiama panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su bariu, nebereikia priimti sprendimo dėl prašymo panaikinti minėtą sprendimą, kiek jis susijęs su bariu.

135 Šiomis aplinkybėmis ir atsižvelgiant į tai, kad dalis kiekvienos šalies reikalavimų buvo atmesta, nuspręstina, kad Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir pusę Vokietijos Federacinės Respublikos patirtų bylinėjimosi išlaidų.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Nebereikia priimti sprendimo dėl 2012 m. kovo 1 d. Komisijos sprendimo 2012/160/ES dėl tam tikrų nacionalinių nuostatų, apie kurias pranešė Vokietijos Federacinė Vyriausybė, kuriomis ir po Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/48/EB dėl žaislų saugos taikymo pradžios dienos paliekamos galioti švino, bario, arseno, stibio, gyvsidabrio ir nitrozoaminų ir nitrojunginių žaisluose koncentracijos ribinės vertės, teisėtumo, kiek šis sprendimas susijęs su bariu.

2. Panaikinti Sprendimo 2012/160 1 straipsnio antrą pastraipą tiek, kiek ja iki 2013 m. liepos 21 d. apribotas nacionalinės teisės nuostatų, kuriomis nustatomos švino ribinės vertės, patvirtinimas.

3. Atmesti likusią ieškinio dalį.

4. Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir pusę Vokietijos Federacinės Respublikos patirtų bylinėjimosi išlaidų.

Martins Ribeiro Popescu Berardis

Paskelbta 2014 m. gegužės 14 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Teisinis pagrindas 1

Sąjungos teisė 1

Nacionalinė teisė 6

Ginčo aplinkybės 6

Procesas ir šalių reikalavimai 7

Dėl teisės 8

Dėl Vokietijos Federacinės Respublikos posėdyje pateikto prašymo pripažinti, kad iš dalies nereikia priimti sprendimo 8

Dėl reikalavimo panaikinti ginčijamą sprendimą 9

Dėl patvirtinimo, susijusio su švinu, apribojimo laiko atžvilgiu neteisėtumo 9

– Dėl priimtinumo 9

– Dėl esmės 9

Dėl atsisakymo palikti galioti nacionalinės teisės nuostatas dėl stibio, arseno ir gyvsidabrio neteisėtumo . 13

– Ginčijamas sprendimas 13

– Dėl kriterijaus, taikomo SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalyse nurodytam nagrinėjimui, nepaisymo 15

– Dėl SESV 114 straipsnio 4 ir 6 dalių taikymo sąlygų vertinimo iš esmės 16

Dėl bylinėjimosi išlaidų 24